

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-146/20-4

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primijeno: 23 -07- 2020		
Prilog	Neposredno	Postum
Klasa: UP/II-034-02/20-01/95		
Ur. broj: 354-01/20-6		

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja, Lidije Rostaš predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća uz višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Cegom GmbH, Ostertorwall 12, Hameln, Njemačka, kojeg zastupa Bardek Lisac Mušec Skoko odvjetničko društvo d.o.o., Ilica 1, Zagreb, protiv tužene Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, koju zastupa predsjednik, radi sklapanja ugovora bez prethodno provedenog postupka javne nabave, na sjednici održanoj 8. srpnja 2020.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev kojim je tužitelj zahtijevao poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave KLASA: UP/II-034-02/20-01/95, URBROJ: 354-01/20-6 od 3. ožujka 2020. i naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.750,00 kuna.

Obrazloženje

Tužena Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave (dalje u tekstu: Državna komisija) odbacila je zbog nenadležnosti tužiteljevu žalbu kojom je zahtijevao poništavanje ugovora bez prethodno provedenog postupka javne nabave.

Tužitelj je protiv tuženice podnio tužbu u kojoj osporava zakonitost te zahtijeva poništavanje njenog rješenja.

Tužitelj u tužbi tvrdi da je iz predmetnih ugovora razvidno da Medicinski fakultet u Osijeku (dalje u tekstu: Fakultet) ima obvezu plaćati društvu AMEOS Spitalgesellschaft mbh (dalje u tekstu: AMEOS) naknadu od 5.600,00 eura po studentu početkom svakog semestra provođenja kliničko-praktične izobrazbe iz čega tužitelj zaključuje da se radi o naplatnom pravnom poslu. Tvrdi da Fakultet novac za namirivanje obveza prema AMEOS-u namiče od školarina koje studenti uplaćuju Fakultetu. Navodi da ne postoji ugovorni odnos između studenata i društva AMEOS prema kojem bi studenti bili u obvezi izravno plaćati školarinu društvu AMEOS. Kako studenti uplaćuju školarinu Fakultetu, tvrdi da se taj novac smatra vlastitim prihodom i da za namirenje obveza prema AMEOS-u troši novčana sredstva sa svog računa. Nadalje tvrdi da čak i da Fakultet nije trošio proračunska sredstva da bi i dalje predmetni ugovori bili ugovori o javnoj nabavi. Tvrdi da je rješenje Komisije nezakonito i zahtijeva poništavanje istog uz naknadu troškova spora u iznosu od 3.750,00 kuna.

Tuženica u odgovoru na tužbu tvrdi da je utvrdila niz pravno relevantnih činjenica/okolnosti na temelju kojih je odlučila da predmetni govori nisu ugovori o javnoj nabavi, što je pretpostavka njene nadležnosti za odlučivanje o tužiteljevoj žalbi. Poziva se na članak 3. točku 32. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16. - dalje u tekstu: ZJN

2016) te tvrdi da predmetni ugovori jesu sklopljeni u pisanom obliku, ali da im preostaju ostala obilježja koja ugovor čine ugovorom o javnoj nabavi.

Tuženica tvrdi da ugovori nisu sklopljeni između gospodarskog subjekta AMEOS kao ugovorne strane koja uslugu koja je predmet ugovora pruža Fakultetu, niti je Fakultet na temelju istih u svojstvu primatelja istih usluga od strane AMEOS-a. Navodi da su Ugovorima dvije ugovorne strane ugovorile međusobnu suradnju u pružanju izobrazbe studentima studija medicine koji se djelomično obavlja na Fakultetu, a djelomično kod AMEOS-a. Tvrdi da su obje ugovorne strane pružatelji usluge izobrazbe studentima medicine zajednički, a da su ugovorima utanačili međusobnu suradnju i način izobrazbe studenata. Tvrdi da ugovorima nedostaje kriterij po kojem je jedna strana naručitelj, a druga pružatelj usluge prvoj ugovornoj strani.

Nadalje tuženica tvrdi da iz ugovora proizlazi da uslugu obrazovanja plaćaju studenti plaćanjem školarine koja je podijeljena između Fakulteta i AMEOS-a na način da 70% školarine pripada AMEOS-u u razdoblju dok se kod njega obavlja izobrazba. Tvrdi da činjenica što studenti školarinu uplaćuju na račun Fakulteta koji tu školarinu preraspodjeljuje u skladu s Ugovorima ne čini te Ugovore ugovorima o javnoj nabavi već da se isključivo radi o tehnici plaćanja.

Tuženica navodi da je slijedom svega navedenoga utvrdila da se u predmetnom slučaju ne radi o ugovorima o javnoj nabavi te da nije ispunjena pretpostavka njene nadležnosti za odlučivanje o meritumu predmetne tužbe. Poziva se na praksu ovog suda, na primjenu Direktive 2014/24/EU te tvrdi da činjenica da je Fakultet javni naručitelj u smislu ZJN 2016 i da se nalazi na popisu javnih naručitelja ne znači da u svim postupanjima kod poduzimanja svih radnji i poslovnih aktivnosti postupaju u skladu sa ZJN 2016 i da primjenjuje taj zakon. Tvrdi da Fakultet po tom zakonu postupaju kada provodi jedan od postupaka javne nabave propisan odredbama tog zakona radi javne nabave robe, usluga ili radova, a koju plaća svojim (javnim) novcem, a da ona kontrolira potrošnju javnog novca kroz postupke javne nabave, a ne postupanje gospodarskih subjekata u situacijama kada uprihoduju novac samo zato što su u smislu i za potrebe ZJN 2016 ujedno i javni naručitelji.

Tuženica predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke kao i očitovanja stranaka tijekom upravnosudskog postupka te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. Zakona o upravnim sporovima - „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredba članka 15. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.) propisuje da se stvarna nadležnost javnopravnih tijela određuje zakonom kojim se uređuje pojedino upravno područje, ili određuje nadležnost javnopravnih tijela.

Odredbe članka 398. ZJN 2016 propisuju da su nadležnost i druga pitanja vezana za rad Državne komisije uređena posebnim zakonom.

Prema odredbi članka 3. stavka 1. Zakona o Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave („Narodne novine“ 18/13., 127/13., 74/14. i 98/19.) Državna komisija je samostalno i neovisno državno tijelo nadležno za rješavanje o žalbama u vezi s postupcima javne nabave, postupcima davanja koncesija i postupcima odabira privatnog partnera u projektima javno-privatnog partnerstva.

U predmetnom postupku je utvrđeno da je Medicinski fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku 30. rujna 2019. s društvom AMEOS Spitalgesellschaft mbh iz Hallea u Njemačkoj sklopio Ugovor o kliničko-praktičnoj izobrazbi i Ugovor o suradnji kojima su uređena prava i obveze ugovornih strana u okviru planirane suradnje u visokom obrazovanju i znanstveno-istraživačkom radu.

Tužitelj je Državnoj komisiji podnio žalbu kojom predlaže poništavanje sklopljenih ugovora jer su sklopljeni bez provedenog postupka javne nabave koji je, po njegovom mišljenju, Medicinski fakultet Osijek bio dužan provesti. Tuženica je navedenu žalbu odbacila zbog nenadležnosti ocjenjujući da se u predmetnom slučaju ne radi o ugovorima o javnoj nabavi, a tužitelj je protiv tuženice pokrenuo upravni spor.

Po ocjeni ovog suda, tuženica pravilno smatra da sklopljeni ugovori nisu ugovori o javnoj nabavi na koje se primjenjuju odredbe ZJN 2016.

Naime, odredba članka 3. točke 32. ZJN 2016 propisuje da je ugovor o javnoj nabavi naplatni ugovor, sklopljen u pisanom obliku između jednog ili više gospodarskih subjekata i jednog ili više naručitelja, čiji je predmet izvođenje radova, isporuka robe ili pružanje usluga. Dakle, da bi se neki ugovor smatrao ugovorom o javnoj nabavi potrebno je da ispunjava propisane uvjete.

U ovom predmetu je nesporno da su predmetni ugovori sklopljeni u pisanom obliku.

Međutim, pravilno je stajalište tuženice da na temelju tih ugovora AMEOS neće pružati uslugu obrazovanja Fakultetu, već će oni zajedno ugovorenu uslugu pružati studentima, a ugovorima su uređena prava i obveze Fakulteta i AMEOS-a koje se odnose na njihovu suradnju i način izobrazbe studenata. Stoga se ne radi o ugovorima koji su sklopljeni između dva gospodarska subjekta u kojima je jedna ugovorna strana naručitelj usluge izobrazbe, a druga pružatelj usluge naručitelju.

Isto tako, tuženica je pravilno ocijenila da nije propisan ni uvjet naplativosti jer nije Fakultet taj koji uslugu obrazovanja plaća AMEOS-u, već studenti plaćaju školarinu koja se u skladu s predmetnim ugovorima dijeli u ugovorenim omjerima između pružatelja usluge. Pravilno tuženica tvrdi da je tim ugovorima utanačen način pružanja usluga i podjela ostvarenih prihoda od školarina, odnosno da je ugovorena tehnika plaćanja.

Kako je tuženica pravilno ocijenila da se u predmetnom slučaju ne radi o ugovorima o javnoj nabavi, nije u njenoj nadležnosti ocjenjivati valjanost tih ugovora. Stoga je na temelju odredbe članka 425. stavka 1. točke 2. ZJN 2016 pravilno odbacila tužiteljevu žalbu, uz razložno obrazloženje s kojim je ovaj sud suglasan.

Slijedom navedenog ovaj sud je ocijenio rješenje Državne komisije zakonitim te je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev i odlučio kao u izreci ove presude. Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a.

U Zagrebu 8. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš, dipl. iur., v.r.

Za točnost otpravka - ovlašten službenik

